

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

Quanta mala pariat superbia. ca. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

us, pro eo quod eleuatae sunt filiae Sion, & ambulauerunt extento collo, & nutibus oculorum ibant, & plaudebant & ambulabant, & pedibus suis composito gradu incedebant, decaluaabit dominus vertices filiarum Sion, & dominus crinem earum nudabit, & p ornatu erit ignominia. Nihil enim secum feret superbus cum hinc decesserit, omni pomparum suarum ornatu fastuque decaluaabitur, nudus ad inferos descendet, inglorius, contempribilis, despectus, tanto alijs magis infimus, quanto sibi videbatur sublimior. Hoc etiam per Sophontam ministratur dominus, dicens, Visitabo omnem qui arroganter ingreditur super limen, hoc est, siue priuatas aedes, siue dei templum cum superbia ingredientem visitabo iusta ultione atque vindicta. Sunt enim quibus non est satis in foro, in campis, in hominum frequentia supinos elatosque incedere, sed etiam domum domini ingressi, cum maxime se submittere deberent ante altare celestis regis, eundem vultum seruant, eandem supercilij elationem, quasi iam ei aequales, cuius non multo post iudicium velint nolint subituri sunt, & tunc demum fiet, quod ad deum psalmista ait, Oculos superbiorum humiliabis. Nihil enim oculi iam ad interos damnatorum quod eos delectet videre poterunt, sed cuncta tristitia & acerba miseri illi & cernere & pati compellentur, quique se olim supra homines esse arbitrabantur, sub immundo spiritu um potestate erunt. Quod quidem metuens Iesus Sirachi filius, orabat dicens, Domine pater & deus vitae meae extollentiam oculorum meorum ne dederis mihi, hoc est, ne permittas, ut me superet superbia, & me aliquid esse credam, supra id quod sum.

Sopho. i.

Psalm. 17.

Eccle. 23.

Quanta mala pariat superbia.

Caput II.

Scriptum est praeterea, Vbi fuerit superbia, ibi erit contumelia. Necesse est igitur, ut elati superbia toruoque aspectu homines, prorumpant in contumeliam & probra & conuitium. Sicut enim nebulosa ac obscuris caeli factes raro cum silentio soluitur, ciet toni-

Prou. 11.

Prouc. 13

Psal. 16

3. reg. 12

4. reg. 19

Amos. 2

3. reg. 22

trua, cogit micare fulgura, fulmina cum fragore decidere, terramq; imbribus repente inundare: ita ventosæ supbia tumor, nisi ratione coerceatur, irarum austros proflabit, & obuium quencq; maledictis petulanter lacesset. Vnde alibi dicitur: Inter supbos semper sunt iurgia. In tantum quidem superbi iurgijs assuescunt, vt ipsa iurgia superbiam appellet psalmista, dicens: Os eorum locutum est superbiam. Superbi erant Iudæi, ideo neq; contra deum murmurare timuerunt, nec Moyfi & Aaroni contumaciter insultare. Roboamum Salomonis filium ad contumeliæ verba regalis impulit dignitas, & populo poscenti aliquod pensionum leuamē, addam respondit super iugum vestrum. Pater meus cecidit vos flagellis, ego cædam scorpionibus. Tantum hac animi elatione profecit, vt duodecim tribuum rex, mox duarum tantummodo fieret, reliquis ab eo secedentibus. Nemo enim superbo domino libenter seruit. Nemo etiam impune aduersus deum superbit. Etenim Sennacherib rex Assyriorum, captis aliquot Iudææ oppidis, Hierosolymam obsidione premere cœpit, blasphemias in deum Israel dixit, seq; dñs potentiorē asseruit. Ex quo Hierosolymarum rex Ezechias perterritus, deposita regali purpura, saccum induit, & supplex dominum orauit, Præualuerunt preces humiliantis se aduersus furorē impotentiamq; superbi. Angelus domini maiore parte Assyrii exercitus prostrata, regem cum reliquis Niniuē redire coegit. Quo ille perueniens, filiorum suorum manu interemptus occubuit. Hinc plane satis patet, quam fragiles, quam nullæ sint humanæ vires, si cum deo contenderint. Ad hæc, superbus post iurgia illos cum quibus iurgatus est, re atq; opere lædere affectat, vt vim roburque suum ostentet, seque ex illis esse probet, de quibus Amos propheta ait: Conturunt super puluere in terræ capita pauperum, & viam humilium declinant, Sedechias quoque filius Chanaan volens videri propheta, cum prospera regi Samariæ Achabo prædixisset, Micheæ contraria, quæ & euenerunt, prophetanti colaphum infregit, dicens: Me ne er

go dimisit spiritus domini, & locutus est tibi? Vir ar-
 rogans igitur & inani gloria tumens, dum persuadere
 nititur se esse quod non est, si quis contradixerit, impa-
 tiens iræ, ne manibus quidem temperat, nihilque peni-
 tius habet meliores se atq; honorabiliores afficere iniuria. 2. Reg. 10.
 Ioab Dauidici exercitus ductor, non potuit pati præfe-
 cturæ honorem laudemque militiæ cum alijs partiri, et
 Amasam collegam suum amice alloquens, incautum in-
 teremit. Nullo itaque scelere abstinet superbia, nec ra-
 pitis, nec cædibus pareit, dū supra omnes eminere atq; Abac. 1
 excellere appetit. Aduersus hanc per os Abacuk prophe-
 tæ spiritus sanctus clamat: Væ qui congregat auaritiā
 malam domui suæ, vt sit in excelsis nidus eius. Ad super-
 biæ autem vitium alios virium confidentia stimulat,
 alios rerum prosperitas hortatur, alijs audaciam lon-
 gus peccandi vsus præstat, qui retuso iam conscientiæ
 aculeo delictorum assiduitate, neque hominum pudore
 neque vlllo dei metu cohibent. In Abdia propheta Idu-
 mæam increpat dominus, & ait: Valde superbia cordis
 tui extulit te habitantem in scissuris petriæ, exaltantem
 solum tuum, qui dicis in corde tuo. Quis detrahet me
 in terram? Et quoniam supra quam decuit efferebarur
 Idumæus, consequenter dicitur ei, Si exaltatus fueris
 vt aquila, & si inter sidera posueris nidum tuum, inde
 te detraham dicit dominus. Vt qui se omnium fortissi- 1. Reg. 1
 mum credidit, omnium imbecillimus euadat, & de illo
 quoque dicatur, Arcus fortium superatus est, & infirmi
 accincti sunt robore. Quod autem & superbi humilien-
 tur & humiles exaltentur, Benedab quoque Syriæ rex
 nobis exemplo est, qui Samariam cum innumera mili-
 tum multitudine inuadens, gloriabatur quod puluis Sa-
 mariæ nõ sufficeret pugillis populi, qui ipsum secutus
 fuerat. Deo autem arrogantiam eius viciscente, egres-
 sus rex Achab tantum cum septem millibus virorum,
 & ducentis triginta duobus fudit fugauitque eum, qui 3. Reg. 10.
 iam in manibus victoriam se gerere credebat. Insequen-
 ti anno Israelitarum parua manus centum millia Syro-
 rum in prælio conciderunt, reliquos fuga elapsos, in

Niniue.

oppido Aphec murus ruina oppressit. Benedab captus, qui sibi insuperabilis videbatur, pro vita supplicauit. Niniuen etiam Assyriorum metropolim, cui dominus pœnitenti & humilitatē pepercerat, postremo tamen insolenter claram repenti ruina concidere permisit. Ideo illi per Sophontiam superbitiæ crimen obiicit dicentem: Hæc est ciuitas gloriosa, habitans in confidentia, quæ dicebat in corde suo, Ego sum, & extra me non est alia amplius. quomodo facta est in desertum cubile bestiæ: omnis qui trāsfit per eam, sibilabit & mouebit manum. quasi dolens eam quæ fuerat, iam non esse, sicut & psalmista ait: Vidi impium superexaltatum vt cedros Libani, tranſiui, & ecce non erat.

Psal. 36.

In illos qui sanctitatis ostentatione alios carpunt
Caput III.

Isaia. 65

Sunt qui de morum sanctitate sibi plaudentes, aliorum vitam carpunt, vt illis quos improbant, meliores videantur. Talibus in Isaia minatur dominus dicens, Qui dicunt, recede a me, non appropinques mihi, quia immundus es. Isti fumus erunt in furore meo, ignis ardens tota die, ecce scriptum est coram me. Qui se igitur quamuis bonus suo ore extollit, dei damnabit iudicio, saluatore in euangelio dicente, Vos estis qui iustificatis vos coram hominibus, deus autem nouit corda vestra. quia quod hominibus altum est, abominatio est apud deum. Huiusce rei nobis pharisæi quoque proponitur exemplum, qui templum ingressus, dum se iustificat, & publicanū iuxta orantem accusat, publicano ipso nequior de templo exiit. Modicum itaque arrogantiae fermentum, totam corrumpit massam virtutum, & si quid boni superædificat, corrumpit. Quid est enim quod Salomon in Prouerb. ait, Domus superbogꝝ demolitur dominus, nisi quia superbi licet opere interdum nō peccent, animo tamen delinquant, donum dei nō dei laudi, sed suæ tribuendo? Vnde idem, Abominatio est domini inquit, omnis arrogans. etiam si manus ad manum fu-

Lucæ. 16.

Lucæ. 18.

Prou. 15.

Ibidem.